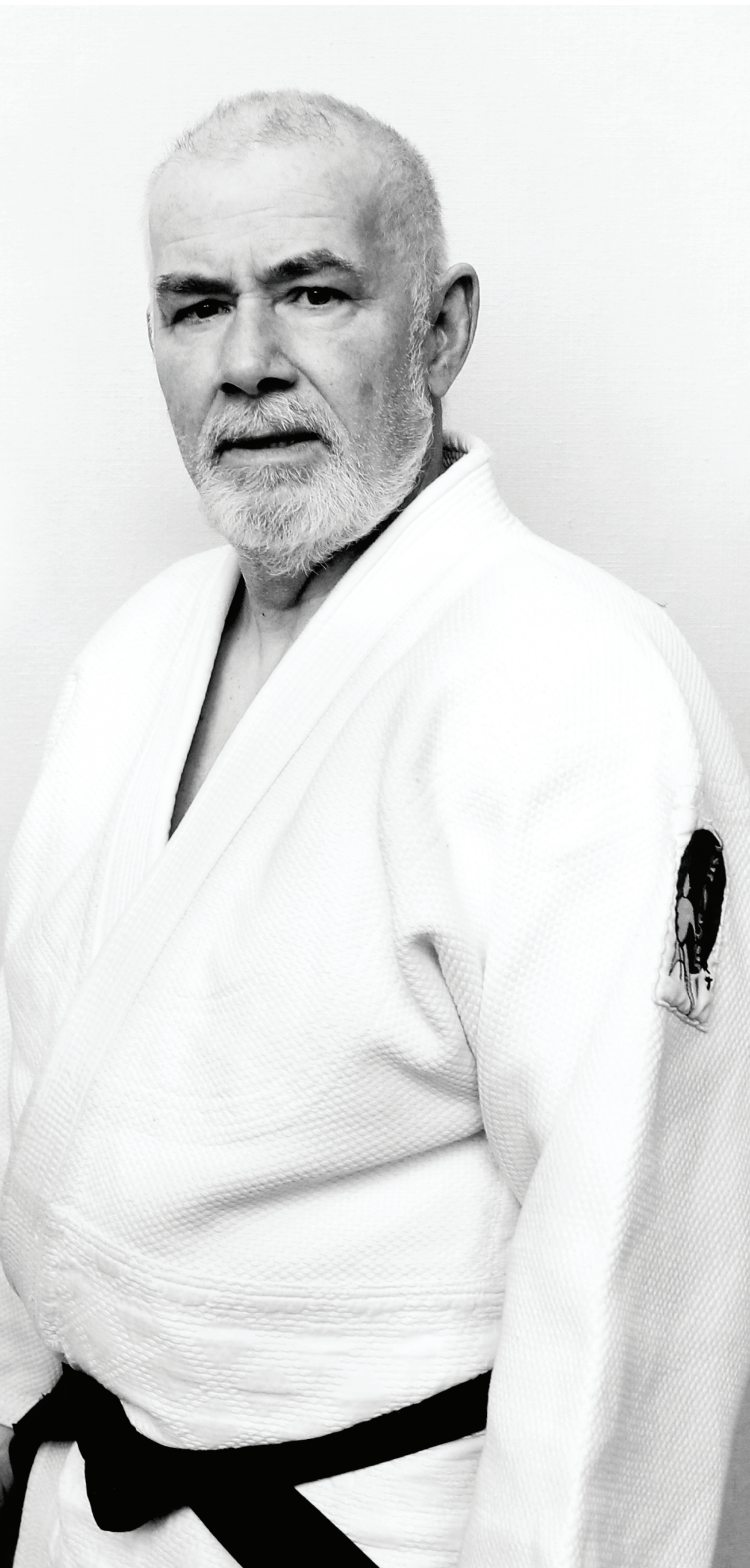

MYND: BIRGITH LASSEN

Judo hjálpur ungum dreingum

Á teimum tungu mottunum standa nú sjeý nettir ungir dreingir klæddir í hvítar draktir. Onkur hefur hvítt belti. Onkur annar hefur gult. Nakrir fáir hava grønt.

Venjingin byrjar og skjótt bóltast teir hvítklæddu nettu dreingirnir runt á mottunum. Eitt suff og nøkur stríggjin ljóð koma frá dreingjunum.

»SARE MODE« rópar Jan Gunther. Og so gevast teir í stundini.

Hann greiðir frá, at tað oftast eru ungir dreingir, ið iðka judo. Og tað hefur góða ávirkan á teir.

– Eg hoyri ofta frá foreldrum, at børnini broytast, tá tey byrja til judo. Serliga eru tað teir villu dreingirnir ið hava lyndi til at blíva róligari og meir balanseraðir, so hvørt sum teir koma longur inn í judoheimin, sigur Jan Gunther, sum gjøgnum árin hefur vant fleiri hundrað ungar judoíðkaðar.

Hann greiðir frá, at judo í stóran mun snýr seg um disiplin.

– Man skal vera disiplineraður, um man skal vera ein góður judoíðkari. Og um man hefur disiplinina, kemur man eisini skjótt at merkja ein javnvág í kroppinum og sinninum, sigur Jan Gunther.

At skapa javnvág og kroppi og sinni er eitt av endamállum við judo, og Jan Gunther heldur, at tað er júst hetta sum kemur teimum ungu, villu dreingjunum til góðar. At leiða børn og ung á røttu leið, og at skapa eitt sunt umhvørvi fyri tey, er nakað av tí sum drívur verkið, sigur Jan Gunther. Men mest av øllum er tað samveran við tey ungu, sum gevur honum gleði í gerandisdegnum.

– Børn eru so fitt og stuttlig. Sjálvt um tað kanska ljóðar banalt, er tað veruliga hetta, sum fær meg at halda á fram.

Brúkar judo í gerandisdegnum

Teir sjeý hvítkløddu dreingirnir eru nú lidnir at venja. Jan Gunther fær teir ungu iðkararnar at hjálpa sær at sleipa motturnar inn aftur í goymslurúmið. Og tað gera teir fegnir. Jan Gunther fortelur, at hann altíð hefur kent seg virdan. Ikki bara av iðkarunum, men eisini av fólki, sum hann ikki kennir.

Tá hann sum yngri var útblakari á skeinkistøðum, upplivdi hann ofta, at kúllarnir í býnum skjótt góvust at brúka seg, tá teir sóu hann.

– Teir sóu meg og so góvust teir beinaveg at leika í. Sjálvt um eg arbeiddi fleiri ár sum útblakari, hendi tað bara eina ferð, at eg noyddist at blaka ein út. Annars var tað ofta nokk bara at vísa meg, fortelur hann.

– Men sannleikin er nokk, at um teir høvdu smekkað til mín, hevði eg ligið sum lorturin, sigur hann flennandi.

Tá Jan Gunther traðkar av mottuni og pakkar sína hvítu drakt og svarta beltið niður, gloymir hann kortini ikki tankagondina, sum ein judoíðkari skal brúka.

– Eg brúki judo í gerandisdegnum. Men tað liggur so fastgrógvíð í meg, at eg hugsí ikki um tað longur.

Lívið uttan judo verður tómligt

Eftir ætlan fer eldsálin at gevast um tvey ár, tá hann fer á eftirløn. Kroppurin er troyttur, og serliga er tað tær tungu motturnar, sum ger arbeiðið hjá Jan Gunther tungt. Men tá hann verður spurður, um man veruliga kann rokna við, at hann fer at gevast um tvey ár, flennur hann.

– Eg havi ofta hugsað um, hvussu mítt lív hevði verið uttan judo. Men tað kann eg slett ikki ímynda mær. Eg veit ikki. Um vit veruliga fáa eina judohøll, kann tað væl vera, at eg haldi fram.